

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Liber Officialis Seu Agendorum Pastoralium S. Trevirensis Ecclesiae

Johann Hugo <Trier, Erzbischof>

Mogvntiae, 1688

De Exequiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75322)

Deinde, **K** yrie eleison. **C** hriste eleison. **K** yrie
eleison. **P** ater noster, &c.

E t ne nos inducas in tentationem.

R. Sed libera nos à malo,

V. Requiem æternam dona ei Domine.

R. Et lux perpetua luceat ei.

V. A porta inferi:

R. Erue Domine animam ejus.

V. Requiescat in pace. **R.** Amen.

V. Domine exaudi orationem meam.

R. Et clamor meus ad te veniat.

V. Dominus vobiscum. &c.

Oratio.

T ibi Domine commendamus animam famuli
tui **N** ut defunctus sæculo tibi vivat: & quæ per
fragilitatem humanæ conversationis peccata
commisit, tu veniã misericordissimæ pietatis ab-
sterge. **P** er **C** hristum **D** ominum nostrum.
A men.

Deinde corpus de more honestè compositum loco decenti cum
lumine collocetur, ac parvâ cruce super pectus inter manus defuncti:
at ubi crux deest, manus in modum crucis componantur, inter-
dumque aspergatur aquâ lustrali, & interim donec efferatur qui ad-
sunt, orabunt.

DE EXEQUIIS.

S acras cæremonias ac ritus, quibus ex antiquissima traditione, &
summorum Pontificum institutis sancta Mater Ecclesia Catho-
lica in filiorum suorum exequiis uti solet, tanquam vera religionis myste-

mysteria, Christianæque pietatis signa, & fidelium mortuorum saluberrima suffragia, Parochi summo studio servare debent, atque usu retinere.

His itaque præstandis, qua par est modestiâ ac devotione ita se habebunt, ut ad defunctorum salutem, simulque ad vivorum pietatem, quemadmodum verè sunt, non ad quæstum ejusmodi ritus sanctè instituti esse videantur.

Nullum corpus sepeliatur, præsertim si mors repentina fuerit, nisi post debitum temporis intervallum, ut nullus omninò de morte relinquatur dubitandi locus.

Quod antiquissimi est instituti, illud, quantum fieri poterit, retineatur, ut Missa præsentis corpore defuncti pro eo celebretur, antequam sepulturæ tradatur.

Si quis die festo sit sepeliendus, missa propria pro defunctis præsentis corpore celebrari poterit; dum tamen missa summa, & officium divinum non impediatur, magnaque diei celebritas non obstet.

Caveant omninò Parochi, alique sacerdotes, ne sepulturæ vel exequiarum, seu anniversarii mortuorum officii causâ quidquam paciscantur, aut tanquam pretium exigant: sed iis eleëmofynis contenti sint, quæ aut probatâ consuetudine dari solent, aut Ordinarius constituerit. Neque permittant, ut pallia, aut alia Altaris ornamenta ad ornatum feretri vel tumbæ adhibeantur.

Pauperes verò, quibus mortuis nihil aut ita parùm superest, ut propriis impensis humari non possint, gratis omninò sepeliantur; ac debita lumina suis impensis, si opus fuerit, adhibeant sacerdotes ad quos defuncti cura pertinet, vel aliqua pia confraternitas, si fuerit, juxta loci consuetudinem.

Sepulchra Sacerdotum & Clericorum, cujuscunque Ordinis, ubi fieri potest, à sepulchris laicorum separata sint, ac decentiori loco sita.

Sacerdos, aut cujuscunque Ordinis Clericus defunctus vestibus suis quotidianis communibus usque ad talarem vestem inclusive; tum de super sacro vestitu sacerdotali vel clericali, quem Ordinis sui ratio deposcit, indui debet. Sacerdos quidem super talarem vestem, amictu, albâ, cingulo, manipulo, stolâ, & casulâ seu planetâ violaccâ sit indutus.

Nullum porrò cadaver perpetuæ sepulturæ traditum ex ulla cujuscunque Ordinis Ecclesia asportari liceat, nisi de licentia Ordinarii.

*f. vel a di-
tionibus cor-
rogatis*

ad consuetudinem

ad alium locum

Corpora defunctorum in Ecclesia ponenda sunt pedibus versis ad altare majus, vel si conduntur in oratoriis aut capellis, ponantur cum pedibus versis ad illarum altaria, quod etiam pro situ & loco in sepulchro observandum est. Presbyteri verò habeant caput versus altare.

Ceterum nemo Christianus in communione fidelium defunctus, extra Ecclesiam aut coemeterium ritè benedictum sepeliri debet: sed si necessitas cogat ex aliquo eventu aliquando ad tempus aliter fieri, curetur, ut quatenus fieri poterit, corpus in locum sacrum quamprimum transferatur, & interim semper crux capiti illius apponi debet, ad significandum illum in Christo quievisse.

Quibus non licet dare Ecclesiasticam sepulturam.

Ignorare non debet Parochus, qui ab Ecclesiastica sepultura ipso jure sunt excludendi; neque quemquam ad illam contra sacrorum Canonum decreta unquam admittat.

Negatur igitur Ecclesiastica sepultura Paganis, Judæis, & omnibus infidelibus, hæreticis, & eorum fautoribus: apostatis à Christiana fide; schismaticis, & publicis excommunicatis majori excommunicatione; interdictis nominatim, & iis, qui sunt in loco interdicto, eo durante.

Se ipsos occidentibus ob desperationem, vel iracundiam (non tamen si ex insania id accidat) nisi ante mortem dederint signa poenitentiae.

Morientibus in duello, etiamsi ante obitum dederint poenitentiae signa.

Manifestis & publicis peccatoribus, qui sine poenitentia perierunt.

Iis, de quibus publicè constat, quod semel in anno non susceperint Sacramenta Confessionis & Communionis in Pascha, & absque ullo signo contritionis obierint.

Infantibus mortuis absque baptismo.

Ubi verò in prædictis casibus dubium occurrerit, Ordinarius consulatur.

Exequiarum Ordo.

Constituto tempore, quo corpus ad Ecclesiam deferendum est, convocentur ii, qui funeri interesse debent, & in domo mortuaria, juxta loci consuetudinem datis certis campanæ signis, conveniant; Parochus indutus superpelliceo, & stolâ nigrâ, vel etiam pluviali